

Nele Neuhausová

Elena

Letní rozhodnutí

Elena: Letní rozhodnutí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová
Elena: Letní rozhodnutí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nele Neuhausová

Elena

Letní rozhodnutí

CPress
Brno

2018

Pro Philippa a Theresu

Prolog

Stará tmavohnědá klisna přestala žvýkat. Zvedla hlavu od sena, vykoukla ze stájového okna a napřímila uši. Vzduch byl čerstvý a chladný, ale bylo v něm už cítit nadcházející jaro. Ráno se ohlašovalo úzkým, jasným proužkem na východním obzoru. Nebe bylo temné, ale záře hvězd už bledla. Nad loukami stoupala mlha. V korunách stromů kolem stáje se probouzeli první ptáci a zahajovali ranní koncert.

Klisna odfrkla a otočila hlavu. Jemným sluchem zachytila blížící se zvuk motoru. Nebylo to žádné z aut projíždějících po vzdálené hlavní silnici, ani důvěrně známé hučení světlého kombíku, kterým sedlák každý den ráno jezdil do stáje, aby dohlédl na ni a ostatní koně.

Klisna naslouchala. Měla za sebou dlouhý život, často ji transportovali a tenhle zvuk motoru jí připomněl dávno uplynulé časy, kdy ještě směla jezdit na turnaje. Ano, po úzké polní cestě se nahoru šplhalo nákladní auto! Světlo reflektorů ji na okamžik oslnilo. Klisna hlasitě zařehkala. Její hříbě, které spalo v rohu boxu na měkké slámě, se ospale postavilo na nohy a otřáslo se. Také ostatní klisny v sousedních boxech zpozorněly. Skoro všechny byly březí, nebo už měly vedle sebe v boxu hříbě.

Zvuk motoru ztlchl. Klaply dvoje dveře a někdo otevíral vrata stáje vedoucí na polní cestu a k pastvině. Stará klisna cítila pysky hladového hříběte na nalitém vemeni, ale odstrčila je. Najednou zneklidněla. V tuhle časnou ranní hodinu vešli do stáje cizí muži. Nerozsvítily stropní světla, ale svítily si baterkami. Mluvili tiše a chraptivě, jejich pach neznala. Klisna měla za celý dlouhý život s lidmi jen dobré zkušenosti, proto se na muže, kteří otevřeli její box, jen zvědavě zadívala. Do chřípí jí zavánula lákavá vůně ječmene. Hříbě hledalo ochranu za jejím mohutným tělem a klisna na okamžik zaváhala a rozhodovala se mezi instinktivní potřebou chránit své hříbě a chutí na ječmen. Zastržíhala ušima. Přišla o krok blíž ke kbelíku, pak ještě o jeden, ponořila do něj tlamu

a s požitkem začala žvýkat. Ruce jí přejely po hlavě a nasadily ohlávku. Když se jeden z mužů přiblížil k hříběti, varovně přitiskla uši dozadu. Ale měla už mnohokrát hříbata a věděla, že lidi jim nic zlého neudělali. Ochotně následovala muže s kbelíkem ječmene z boxu ven do stájové uličky a tlumeným frkáním uklidňovala hříbě, které vzrušeně řehtalo a tisklo se k jejímu boku.

Ostatní klisny teď také řehtaly. Patřily k sobě, znaly se léta. Když jejich vůdkyně šla, ostatní ji následovaly.

Ale dnešního časného rána tomu bylo jinak. Stará klisna klidně kráčela vedle muže k nákladnímu autu. Tisíckrát už byla převážena, a tak i tentokrát poslušně vyšla na rampu. Hříbě ji následovalo jedním skokem. Za nimi se zasunula dělicí stěna. Pochutnávala si na ječmenu. Hříbě čumáčkem narazilo do jejího vemene, našlo struk a začalo pít. Ozval se tichý zvuk podkov a dolehly k ní tiché hlasy. Rampa zaduněla a tmavohnědá klisna věděla, kdo pojede s ní. Její stará družka z mládí, která teprve předvčírem v noci porodila hříbě. O pár minut později už stála ve vedlejší oddělení a také přežvykovala oves a tiše odfrkávala. Pak muži rampu vytáhli. Naskočil motor a nákladní auto se houpavě rozjelo.

Všechno bylo dobré, dokud bylo hříbě u ní.

Kapitola 1

„No ták, Fritzi! Stůj chvilku klidně!“

Levou nohu jsem už měla ve třmeni a udýchaně po druhé noze poskakovala vedle svého koně, který se už nemohl dočkat, až se konečně zase dostane do volné krajiny, a rozrušeně se točil. Twix, můj hnědobílý Jack Russell teriér, kolem nás pobíhal, štěkal a byl na vyjížďku stejně celý žhavý jako Fritzi. Po několika marných pokusech se mi konečně podařilo nasednout a pravou nohou jsem ještě lovila třmen, když se Fritzi už rozběhl. Znal cestu k lesu a přesně věděl, že už brzy bude smět cválat podle libosti.

Od té doby, co byl na Kosím dvoře cvičen, byla většinou na programu disciplinovaná práce v jízdárně a nanejvýš jednou nebo dvakrát týdně pár krátkých kol

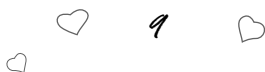
krokem kolem dvora. Na Velikonoce ještě jednou pořádně sněžilo, ale teď roztál i poslední pozdní sníh a nastávalo jaro. Nebe bylo bleděmodré, vlahý vzduch plný vůní, sluneční paprsky hřály a na loukách a polích vykouzily první bledou travu. Život se vracel i do holých stromů v lese, všude se pomalu ukazovaly malé zelené pupeny, které se brzy promění v husté listí.

Vedla jsem Fritziho po písčité cestě směrem ke kraji lesa a přitáhla mu trochu uzdu, protože hrdě stácel krk, vztyčil chvost, přešel do tanečního kroku a řehtal. Člověk by si skoro myslel, že chce udělat dojem na paní Grieseovou a její starou klisnu, která klusala na cvičišti. Předstíral, že se polekal Twixe, trochu se vzepjal a měla jsem co dělat, abych ho přiměla pořádně držet krok.

Fritzi se v uplynulých týdnech úplně změnil. Ačkoli byl pořád ještě poslušný a hodný, získal spoustu síly a v pěti letech pochopil, že je hřebec. Dneska jsem měla pocit, že sedím na sudu se střelným prachem.

„No dobře, dobře,“ promluvila jsem na svého koně. „Za chvíli už se budeš smět rozběhnout.“ Sklopil uši dozadu. Přesně rozuměl tomu, co jsem řekla.

Dojeli jsme k lesu. Lehký vítr se proháněl větviemi bez listí a já Fritzimu dovolila hned za první

křížovatkou cval, jinak by snad na místě explodoval. Cesta, kterou jsme s Melike nazvaly dálnice, protože rovně procházela napříč lesem, byla ideální pro prudký cval, protože vedla několik kilometrů lehce do vrchu. Fritzi vyrazil jako dělová koule, ale protože jsem na to byla připravená, neměla jsem s tím problém. Moc dobře jsem svému koni rozuměla, i pro mě byla nuda trénovat každý den v jízdárně lekce drezúry.

Po několika metrech jsem se nadlehčila, povolila uzdu a Fritzi se protáhl. Kopyta tlumeně dusala po rozměklé půdě. Twix rozčileně štěkal někde za námi, protože nám na krátkých nožkách nestačil. Tatínek by jistě huboval, že nechávám Fritziho v lese běžet nejvyšší rychlostí, ale mladý hřebec to občas potřeboval, aby byl spokojený.

Ještě před několika týdny by tátu vůbec nezajímalo, co s Fritzim provádím, ale to se v poslední době změnilo.

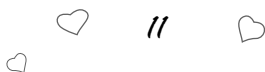
Od té doby, co jsem mu ukázala, jak dobře umí Fritzi skákat, tatínek do mladého hřebce zase vkládal velkou naději, přestože se jí tenkrát, po Fritziho těžkém úrazu, úplně vzdal. Fritzi byl mladý, ale přesto měl za sebou dramatický život.

Narodil se v den mých osmých narozenin a tatínek mi ho v ten den daroval, protože mé narozeniny kvůli

téhle vzrušující události přišly hodně zkrátka. Přibližně o rok později jednoročák Fritzi spolu se stejně starými koňmi utekl z ohrazené pastviny, nějak se dostal na hlavní silnici a tam do něj narazilo auto. Byl těžce raněný a všichni předpokládali, že se z něj nikdy nemůže stát závodní jezdecký kůň. Ale mně nevadilo, že byl chromý, starala jsem s o něj a později, když už byl dost starý, jsem na něm i jezdila. Loni v létě již na něm žádné následky úrazu nebyly znát – Fritzi klusal a cválal, jako by nikdy nebyl zraněný. Se svou nejlepší kamarádkou Melike jsme skoro každý den vyjížděly na projížďku a během toho jsme zjistily, že Fritzi dovede taky výborně skákat. Přemýšlely jsme, jak to udělat, abych Fritziho mohla trénovat a můj otec si toho nevšiml. Pak vstoupil do hry Tim. Při vzpomínce na něj jsem se musela bezděčně usmát. Ne že by uplynula vteřina, kdy bych na něj nemyslela, ale většinou to bylo spíš podvědomě. Tim Jungblut byl nepochybně nejlepší kluk na světě, s tou roztomilou jizvičkou nad horním rtem a dolíčkem na bradě, ale bohužel to byl taky syn Richarda Jungbluta, nepřítele mých rodičů.

Příliš rychle jsme dorazili na konec cesty, kde mohl Fritzi cválat, a musela jsem ho zarazit. Mladý hřebec

okamžitě poslechl. Cval mu udělal dobře, několikrát odfrkl a klidně přešel do volného kroku. Twix nás doběhl, jazyk mu visel skoro na zem, byl obalený bahnem, ale byl šťastný.

V myšlenkách jsem se vrátila do loňského léta a přeběhl mi mráz po zádech při vzpomínce na dobu, kdy se naráz změnil celý můj život. Starší bratr Christian a já jsme vyrostli nedaleko městečka Steinau na Kosím dvoře, který patřil mým prarodičům. Život s koňmi pro nás byla samozřejmost. Tatínek byl jedním z nejúspěšnějších parkurových jezdců v Německu a skoro každý víkend odjížděl někam na parkurové turnaje.

Náhle se ale v mém pohodovém světě objevily trhliny, protože dědeček nadělal velké dluhy u banky a nikomu o tom nic neřekl. Pak jednoho dne přijel na Kosí dvůr exekutor a pohrozil, že pokud dědeček dluhy nezaplatí, půjde celý dvůr do nucené dražby. Po tvrdém jednání s bankou a daňovým poradcem museli tatínek a maminka převzít dvůr i s dědovými dluhy, jinak bychom se museli vystěhovat.

Ze dne na den se nálada změnila a vládlo napětí. Rodiče měli velké starosti a pořád se hádali. Mnozí zákazníci, kteří měli na Kosím dvoře ustájené koně, od nás

odešli a tatínek se pohádal s dědečkem tak, že už spolu nepromluvili ani slovo. Bylo to všechno tak zlé, že maminka si sbalila kufr a odjela k rodičům do Bonnu.

V téhle smutné době byl mojí jedinou útěchou Fritzi, ale bála jsem se, že kdyby tatínek zjistil, jak dobře umí můj kůň skákat, chtěl by ho prodat. Proto jsem s ním v hale jezdila, jen když jsem si byla jistá, že táta ze dvora odjel.

Potom se najednou objevil na Kosím dvoře Tim. Přišel odpoledne, když se pořádal spolkový turnaj. Dokonce riskoval, že ho uvidí můj bratr, který ho hluboce nenávidí. Ukázala jsem Timovi Fritziho a on dostal úžasný nápad, že bude mě a mého koně potají trénovat. Vybral ideální tréninkovou louku na kraji lesa, kde dřív bylo cvičiště psů, přivezl tam spoustu starých parkurových překážek z otcova Slunečního dvora a ještě s pomocí Melike jsme tam postavili parkurovou dráhu. Od té doby jsme se tam scházeli nejméně jednou týdně a Fritzi díky Timově výuce dělal neuvěřitelné pokroky.

Při pomyslení, že naše společné tréninky skončily, mě zbolelo srdce. Před několika týdny totiž tatínek na turnaji v Heidelbergu prodal za spoustu peněz svého nejlepšího koně Laguna. Znamenalo to záchranu Kosího

dvora, ale táta byl přesto strašně smutný, protože Lagunas byl jeho nejmilejší kůň.

Ještě ten den večer se Christianovou vinou stala dramatická nehoda. Lagunas upadl v čisticím boxu a nedokázal vlastní silou vstát. Když selhaly všechny zoufalé pokusy o pomoc, vyrazila jsem s Fritzim nočním lesem k myslivně, abych přivedla tatínkova starého kamaráda doktora Lájoše Kertéczyho, který Lagunovi zachránil život a nám tak i Kosí dvůr.

Také díky tomu jsem se dozvěděla, proč jsme tolik zneprátelení s Jungblutovými. Musela jsem i pochopit, že propast mezi mojí a Timovou rodinou je skoro nepřeklenutelná. Ve škole Christian jako ohař sledoval, abych s Timem ani nepromluvila, a Tim musel po škole pomáhat otci na Slunečním dvoře a odpoledne už nikdy neměl čas. Ani o velikonočních prázdninách se nenaskytla možnost Tima vidět.

Zhluboka jsem si povzdychla. Fritzi okamžitě napřímil uši a čekal na můj povel ke klusu.

Po čtvrtroce jsme dojeli k naší tréninkové louce. Překážky byly pořád rozestavěné přesně tak, jak jsme přes ně před několika týdny skákali, než náš trénink dočasně ukončil sníh. Ale teď už byl úplný konec. Ráno

po Lagunově nehodě a záchraně jsem tatínkovi předvedla, jak Fritzi skáče, a tím kapitola trénování s Timem skončila, protože nadšený táta se rozhodl, že bude mého koně trénovat osobně. Na jednu stranu to bylo skvělé, na druhou to znamenalo, že už jsem neměla záminku scházet se s Timem o samotě.

Svezla jsem se ze sedla, vedla Fritziho po louce za sebou a sedla si na starou kládu, kterou jsme sem s Timem a Melike společnými silami dotáhli z okraje lesa, abychom měli další překážku.

Tolik se toho v uplynulých týdnech stalo – někdy jsem měla pocit, že jsem za tu dobu zestárla o několik let. Vytáhla jsem z kapsy bundy řetízek s přívěskem, který mi dal Tim při našem posledním setkání, a zadívala se na srdíčkový medailonek. Tim nechal na zadní stranu vyryt nápis *Projekt Fritzi*. Palcem jsem hladila nápis a vzpomínala na to odpoledne, kdy jsem jela na louku s ohromným strachem.

Tim mi poslal SMS, kterou jsem zase jednou nepochopila správně, protože jsem mistryně ve špatném chápání zpráv. V každém případě jsem předpokládala,

že mi Tim oznámí, že se v budoucnu se mnou nemůže scházet.

Nakonec ale bylo všechno úplně jinak, než jsem se obávala! Tim přiznal, že mě miluje, a políbil mě. Při vzpomínce na ten neuvěřitelný, krásný, magický okamžik, na který se svět na pár vteřin zastavil, jsem zavřela oči a šťastně jsem vydechla. Nikdy předtím mě žádný kluk nepolíbil. Ještě dneska mi to připadá jako sen, protože Tim je idol všech holek ve škole a já nejsem žádná krasavice jako Ariana, naše třídní princezna.

Jako důkaz, že se mi to všechno jenom nezdálo, jsem měla ten řetízek se srdíčkovým přívěskem, který jsem s sebou potají nosila v kapse bundy jako talisman. Neodvážila jsem se pověsit si řetízek na krk. Christian by si ho mohl všimnout a mít hloupé poznámky. Ostatně mamince s jejím rentgenovým pohledem by taky nezůstal dlouho skrytý. Tohle tajnůstkářství bylo kapkou pelyňku v mém štěstí. Kromě Melike a Lájose o mně a Timovi nikdo nevěděl, a tak to taky musí zůstat.

Při vzpomínce na minulou sobotu jsem se otrásla. Celá rodina se mnou jela na malý turnaj do Sulzbachu, kde jsem Fritziho úplně poprvé přihlásila na parkurovou zkoušku kategorie ZL. Vůbec jsem nepočítala s tím,

že se mnou pojedou i tatínek a Christian, přesto jsem byla pořád v klidu, protože parkurová dráha nebyla zvláště těžká a pro Fritziho to nebyl problém. Ale když mi Melike na opracovišti zašeptala, že na tribuně v hale sedí Tim, leknutím se mi zastavilo srdce. Třásla jsem se po celém těle a zapoměla na pátou překážku parkuru jako úplná začátečnice!

Fritzi by závod snadno vyhrál, ale když jsem omylem skočila šestý skok ze špatné strany, ozval se zvon a byla jsem vyloučená. Maminka a táta řekli jen „Škoda“ a „To bylo z nervozity“. Potom už o mém trapném vystoupení neztratili ani slovo. Jen Christian nevynechal jedinou příležitost, aby mi to strčil pod nos. Měl totiž na mě příšerný vztek, protože teď už nebyl středem pozornosti on, ale já, a kromě toho mi obchodník s koňmi Nötzli svěřil koně Quintana, abych ho cvičila. To všechno mého staršího bratra těžce urazilo. Kdyby teď ještě zjistil, že mě Tim políbil a dal mi zlatý řetízek, byl by to úplný konec.

„Ach, Time, strašně bych si přála, abys tady teď byl,“ zašeptala jsem a políbila medailonek, než jsem ho zase schovala do bezpečí kapsy. Potlačovala jsem slzy. Kdyby se Tim nejmenoval zrovna Jungblut a já nebyla dcera

Michaela Weilanda, tak bych teď mohla jet za ním na Sluneční dvůr, vidět ho a smát se spolu s ním. Proč jen musí být všechno tak hrozně složité? Fritzi na mě s očekáváním hleděl tmavýma očima a netrpělivě hrabal přední nohou. Tahle louka pro něj znamenala, že může skákat, a to dělal ze všeho nejraději.

„Dneska bohužel ne, zlatíčko,“ sdělila jsem mu a vstala. „Bez Tima skákat nebudeme.“

Kapitola 2

O půl hodiny později jsme se vrátili na Kosí dvůr a bylo tam jako po vymření. Tatínek s maminkou asi byli ještě u daňového poradce, a protože dědeček v pondělí dával hodiny jezdeckví až od pěti, nebyli tu ani žáci, kteří v jiné dny odpoledne pobíhali po školní stáji. Mířila jsem s Fritzim do malé jízdárny, projela kolem zadních vrat turnajové stáje, sesedla jsem a zavedla koně dovnitř. Ostatní koně otáčeli hlavy do uličky a na uvítanou řehtali. Dřív stál Fritzi ve stodole u starých a hodně mladých koní, ale v den, kdy se prodal Lagunas, se směl přestěhovat do jeho bývalého boxu v turnajové stáji. Byl to největší a nejhezčí box s jedním oknem ven a druhým do široké stájové uličky a Fritzi si celý dlouhý den užíval výhledu.

Sňala jsem mu sedlo a udidlo a čekala, až si dosyta otře hlavu o přední nohu, pak jsem mu nasadila ohlávku a vedla ho do čistícího boxu. Po Lagunově nehodě dal tatínek vyměnit betonovou podlahu za protiskluzovou gumovou. Twix lačně pil vodu z kbelíku vedle dveří do sedlové komory.

Najednou jsem uslyšela štěkat Robbieho, našeho bernského salašnického psa, a neznělo to moc přátelsky. Twix okamžitě vystřelil kolem mě ven a vzápětí se taky rozčileně rozštěkal. Rychle jsem zavedla Fritziho do jeho boxu a následovala psa k přední části stájí.

Opravdu jsem byla na celém dvoře úplně sama! Po našem koňákovi Jensovi, poďobaném žabákovi, nikde ani stopy, přestože po volném víkendu už býval nejpozději v devět ráno zpátky. Divné.

„Robbie! Twixi!“ křičela jsem, ale psi nepřestali štěkat. Stáli v uličce dlouhé stáje před jedním boxem a Robbie, jinak psí dobrák od kosti, byl úplně bez sebe a s divokým štěkotem skákal na dveře boxu.

„Robbie! Twixi!“ opakovala jsem přísně, „Klid! Ke mně!“

Robbie zmlkl, krátce se na mě podíval a poslechl, i když nerad a s vrčením. Twix naopak nerušeně

štěkal dál. Když jsem přišla blíž, viděla jsem, co psy tak rozdráždilo. V prázdném boxu stáli dva muži a vypadali dost nešťastně. Rozzuřený, šedesát kilo těžký bernský salašnický pes dokáže nepochybně nahnat dost strachu, i když je takový dobrák jako Robbie. Málem jsem se při tom pohledu rozesmála, ale pak mě napadlo, že by to mohli být noví zákazníci, které jsme dost naléhavě potřebovali. Chytila jsem Robbieho za obojek a přísně mu rozkázala, aby byl hodný a sedl. Pak se mi podařilo lapit Twixe a rozkázala jsem mu totéž.

„Promiňte,“ obrátila jsem se na muže a vysvobodila je z jejich vězení.

Starší z nich řekl něco v cizím jazyce, což vůbec neznělo vlídně, a nedůvěřivě se podíval na vrčící psy. Bylo mu kolem pětapadesáti, byl jen o kousek větší než já, ale kulatý jako soudek. V tmavém obleku s kravatou a černých lakovkách se sem do stáje vůbec nehodil. Druhý muž byl o mnoho mladší, velký a štíhlý, ale i on měl na sobě elegantní oblek. Vypadal sympaticky a nezdálo se, že by měl Robbiemu za zlé, že před ním musel prchnout do koňského boxu.

„Sálašnický pes je zkrátka k tomu, aby hlídál,“ usmál se. „My jsme sém nechtěli jen tak vtrrrrhout, ale níkdo

tadý nebyl.“ Mluvil dobrou němčinou, ale s jasným cizím přízvukem.

„Byla jsem jen chvilku s koněm na projížďce,“ odpověděla jsem. Neměl by si myslet, že na Kosím dvoře jsou ve dne v noci všechny dveře otevřené. „Jak vám mohu pomoci?“

Najednou se mě zmocnil nedobří pocit, protože jsem si vzpomněla na nenápadného muže v obleku a s kravatou, kterého jsem loni v létě dovedla k dědečkovi a netušila nic zlého. Pak se z něj vyklubal exekutor, který chtěl dát Kosí dvůr do nucené dražby.

„Mý hledámé pána Michaela Weilandá,“ odpověděl ten vlídnější. „Jde o obchodní záležitost, o které s ním chce pán Gasparian mluvit. Kde ho můžemé najít?“

Něco obchodního? Pohlédla jsem na tlustocha. Nad malýma očkama, kterýma se pozorně rozhlížel kolem, bujelo husté obočí a pod nosem měl hustý knír, který mu propůjčoval zlostný vzhled.

„Nevím, kdy se otec vrátí,“ odpověděla jsem zdrženlivě. „Hledáte box k pronajmutí?“

Na otázku mi neodpověděli. Tlustoch něco řekl svému společníkovi, obrátil se k nám zády a procházel stájovou uličkou. Protože jsem Robbieho a Twixe

uklidnila, byl teď odvážnější, zvědavě nakoukl do sedlové komory školní stáje, do jízdárny a přes čistící box zamířil k turnajové hale.

Vůbec se mi to nelíbilo. Rozzlobeně jsem ho následovala a pořád jsem držela Robbieho za obojek. Pes vycítil mou nelibost a z hrdla se mu vydralo hluboké zavrčení. Tlustoch se zastavil a opět něco řekl kolegovi.

„Je tadý hódně prázdných boxů,“ překládal přátelsky vypadající muž. „Proč to tak jé?“

„V poslední době se několik lidí odstěhovalo,“ odpověděla jsem, protože mě nic jiného narychlo nenapadlo. Poprvé v životě jsem si přála, aby tady se mnou byl Jens. Nebo dokonce i můj bratr. Vůbec mi nebylo příjemné stát tady se dvěma cizími muži ve stáji sama, i když Robbie a Twix se ode mě nehnuli na krok. Tlustoch klidně vešel do turnajové stáje, aniž jsem mu v tom mohla zabránit, a prohlížel si tatínkovy turnajové koně. Přitom mluvil se svým společníkem cizím jazykem, který zněl nějak podivně, asi jako ruština. Připadalo mi to neslušné, protože jsem nerozuměla ani slovo.

„Co říká?“ zeptala jsem se toho vlídnějšího. Krátce pohlédl na tlustocha, jako kdyby se ho ptal na svolení, jestli mi to může přeložit.

„Pán Gasparian chce mluvit s vaším otcem,“ odpověděl mi pak zdvořile. Skoro jsem se usmála, protože mi ještě nikdy nikdo nevykal. Podal mi vizitku. „Děkujeme, že jsme se tu mohli rozhlédnout. Ať nám váš otec, prosím, zatelefonuje.“

„Okay,“ přikývla jsem a zastrčila vizitku do kapsy. „Vyřídím mu to.“

Thlustoč kolem mě bez povšimnutí prošel, druhý byl aspoň tak slušně vychovaný, že mi chtěl podat ruku. Ale Robbie to asi vyhodnotil jako útok a s chrčivým vrčením a vyceněnými zuby se na něj chtěl vrhnout. V poslední chvíli se mi podařilo ho stáhnout zpátky. Zuby mu sklapy pár milimetrů od mužovy paže. Chudák zbledl a spěchal za šéfem. Pomalu jsem je s odstupem následovala a od otevřených stájových vrat se za nimi dívala. Šli na parkoviště ke svému autu. Za pár vteřin naskočil motor a silný černý mercedes vyjel ze dvora.

„Děkuju, Robbie,“ obrátila jsem se na našeho bernského salašnického hlídače, který už zase klidně a přátelsky vrtěl ocasem. „Uf! Bez tebe bych teda měla pěkně nahnáno.“

Twix štěkal a vyskakoval na mě.

„Ano, ty jsi byl taky skvělej,“ ujistila jsem ho a podrbala ho za ušima. „Ty bys těm chlapům pořádně roztrhal kalhoty, vid?“

„Haf!“ odpověděl Twix a vrtěl ocasem tak prudce, že se mu pohyboval celý zadek.

Usmála jsem se na něj a vytáhla z kapsy větrovky vizitku. *Khoren Gasparian*, četla jsem. Jinak jenom telefonní číslo. Zvláštní. Otočila jsem se a vracela se do stáje, abych pověsila Fritziho sedlo.

Kapitola 3

Když jsem přecházela po parkovišti a mířila do domu, přijela na kole Melike. Prudce zabrzdila před otevřenými dveřmi stáje, seskočila z kola a opřela se o zeď.

„Neříkej, že už jsi byla venku?“ zvolala udýchaně s pohledem na moje blátem zacákané jezdecké holínky.

„Jen jsem dojela cvalem k louce a zpátky, aby měl Fritzi trochu pohybu,“ odpověděla jsem.

„Ale nééé, a já jsem tak pospíchala.“

„To mě mrzí. Ale nevěděla jsem, kdy přijdeš, a děda mě dneska ráno poprosil, jestli bych s ním nemohla jet při hodině, co začíná v pět.“

Melike se zatvářila zklamaně a klesla na balík sena proti Fritziho boxu. Věděla jsem, že by si se mnou ráda vyjela, abychom případně – čistě náhodou – jely kolem

staré myslivny, protože tam bydlel doktor Lájoš Kerté-
czy, kterého potají zbožňovala.

„Můžeme k Lájošovi zajet i zítra. Však ti neuteče,“
utěšovala jsem ji.

Zrudla a pokrčila nos.

„Ty jsi fakt hloupá, Eleno Weilandová,“ odpověděla,
ale usmívala se. Melike se nikdy nedovedla vážně zlobit.

Zrovna jsem jí chtěla vyprávět o těch dvou divných
chlapech, kteří šmejdili po stáji, když vešel dědeček
a tvářil se hodně ustaraně.

„Ahoj dědo,“ pozdravila jsem. „Stalo se něco?“

„To teda stalo,“ přikývl. „Zrovna mi volala Jensova
matka. Jens měl dneska ráno cestou sem těžkou bou-
račku. Museli ho operovat a leží v nemocnici.“

„A sakra!“ vykřikla jsem polekaně. Tak to bylo vysvět-
lení, proč se tu dneska ten pořobanej žabák neobjevil.
Tohle tedy není dobrá zpráva. Přestože Jens a já nejsme
zrovna dobří kamarádi, přece jen se v posledních týd-
nech ke mně choval dost slušně, zvlášť když mě Chris-
tian šikanoval. Kromě toho byl tatínkův nepostradatelný
pomocník. Bez koňáka a jezdce táta těžko zvládne práci
s tolika turnajovými koňmi a jejich dorostem, a už vů-
bec se to nedá stihnout uprostřed turnajové sezóny.

„Už to ví táta?“ zeptala jsem se starostlivě dědečka.

Jen zavrtěl hlavou a studoval tabuli vyvěšenou naproti sedlové komoře. Byla na ní jména našich koní a za každým jménem poznámka, co se s nimi dělalo: J rovná se jízda, L je lonžování, K je kolotoč, T znamená terén, P je pastvina a Pa je padok.

„Má vypnutý mobil,“ odpověděl dědeček a bezradně se škrábal na hlavě. „Nejlepší bude, když vyvedeme na kolotoč koně, na kterých měl Jens jezdit. Pomůžete mi?“

„Jasně!“ zvolaly jsme obě naráz. Už jsem často pomáhala vyvádět koně do velkého, zastřešeného kolotoče, ve kterém může pohodlně chodit dokola šest koní. Věděla jsem, kdo se s kým snese a s kým ne. S Melike jsme přinesly ze sedlové komory kamaše a zvonové chrániče a postupně jsme připravovaly koně: Cotopaxi, Paradiso, Mister Magic, Intermezzo, Nevertheless a Calvador spolu půjdou první kolo.

„Musím teď na hodinu. Mohla bys dát na koně pozor?“ zeptal se děda Melike.

Přikývla. Věděla, že koně v kolotoči nesmí běhat úplně bez dozoru. „Vyjedu si až později.“

Šla jsem do stáje a osedlala Siria, svého bílého poníka, který už pro mě byl skoro malý. Ale nechtěla jsem se

od něj odloučit a snažila jsem se na něm jezdit, jak jen to šlo. Se Sirem jsem získala mnoho slušných umístění ve skokových soutěžích a několik zlatých stuh a pohárů v kategoriích ZZ a ZM. Myslím, že by bylo nevděčné poníka prostě odložit jen proto, že jsem vyrostla.

O deset minut později jsem ho vedla k jízdárně. Na středové linii už stálo sedm jezdeckých žáků se školními koňmi, s dědečkovou pomocí upevňovali pomocné řemení a třmeny a někteří měli problém dostat se do sedla. Byla to hodina začátečníků a zúčastnily se jí jen dívky, jejichž matky seděly na tribuně a dívaly se. Dávno už jsem seděla na Siriovi a čekala, až se začne. Dědeček byl vždycky rád, když jsem v hodině začátečníků jezdila s nimi, protože mě mohl postavit do čela skupiny. V myšlenkách jsem byla zase jednou u Tima a jen na půl ucha jsem poslouchala dědečkovy povely a opravování. Klus, lehký klus, přímo, pata níž, prodloužený klus, přitáhnout otěže, sedět rovně, nedívat se dolů, špatná noha!

Nejprve šlo všechno hladce, ale najednou Safíra napadlo, že by mohl nudnou jezdeckou hodinu trochu oživit. Vybočil ze skupiny a trochu se nahrbil. Jezdkyni bylo sotva deset let a neměla šanci. Nohy jí sahaly sotva pod bočnice a Safír byl velký kůň. Viděla jsem, že

dědeček by na něj nejraději zakřičel, ale u dětí se ovládal, zvláště když z tribuny přihlížely starostlivé matky. Safír si hrál na rodeo, holčička se bála, a když se kůň zákeřně vyhrbil, vyletěla obloukem ze sedla a s tupým žuchnutím spadla na písek.

„Héj!“ zvolal děda. „Zastavit stát!“

Zarazila jsem koně. Děda rychle chytil Safíra, ale dívka ležela na zádech na dráze a nehýbala se. Její matka panicky zaječela a snažila se otevřít dvířka k dráze.

„Nic se jí nestalo!“ zavolal na ni dědeček a pomohl dítěti na nohy. „Ale ta vesta, co má na sobě, to je jak rytířské brnění!“

„Bez vesty Lisa nesmí jezdit! Mohla by si poranit páteř,“ namítla matka hysterickým tónem a já na dědečkovi viděla, že mu dochází trpělivost.

„Když s touhle kastlí nešťastně spadne, může si polámat ruce.“

Safír teď znuděně sklopil uši a dělal, že za nic nemůže, ale dívka se třásla, plakala a za nic na světě nechtěla zpátky do sedla.

„Ale no tak, vždyť to nebylo tak zlé,“ utěšoval ji dědeček. „Každý jezdec občas spadne. To patří k jízdě na koni. Pojď, já tě na něj vysadím.“

„Ne,“ zavrtěla dívka hlavou a samým rozrušením dostala škytavku. „Já... já... se Safíra hrozně bojím!“

„Tak dobře,“ děda se netrpělivě rozhlédl. „Kdo si s Lisou vymění koně?“

Nikdo, jasně. Začátečníci neměli Safíra rádi, protože byl temperamentnější než ostatní školní koně, kteří s přivřenýma očima podřimovali, než se jelo zase dál.

„Já!“ rozhodla jsem se rychle a seskočila ze svého poníka. „Můžeš jet na Siriovi, jestli chceš. Je moc milý.“

„Opravdu?“ zeptala se holčička a popotáhla.

„Sirius je strašně hodný,“ ujistil ji dědeček. „A nespadneš z takové výšky.“

„Ze Siria vůbec nespadneš,“ opravila jsem ho rychle, než nám děvče uteče z jízdárny a budeme mít zase o jednoho platicího žáka méně. Děda měl dost drsný humor, který polekané dívky a ještě polekanější matky moc nechápaly. „Pojď, převážeme pomocné řemení ze Safíra na Siria a můžeš pokračovat.“

Za pár minut jsem jela na Safírovi v čele skupiny. Tmavohnědý valach si okamžitě všiml, že se mnou nemůže dělat své žertíky, a choval se vzorně. Rozzářená Lisa seděla na Siriovi, který byl tak hodný, jak jsem předpovídala.

Zbytek hodiny uplynul bez problémů a já nechala myšlenky zase odplout k Timovi. Co asi zrovna dělá? Jestli třeba sedí s arogantní Arianou a těmi dalšími slepicemi v Jezdeckém salonku ve Slunečním dvoře? Od Ariany jsem věděla, že na dvoře Timova otce je moderní Jezdecký salonek, ze kterého je možné dívat se prosklenou stěnou do jízdárny. Tim mě sice ujistil, že si kvůli Arianě nemusím dělat starosti, přesto mi žárlivost každý den szírala srdce. Dala bych všechno za to, kdybych mohla jednou vidět Sluneční dvůr zevnitř, abych si aspoň uměla představit, kde a jak Tim tráví každé odpoledne, ale měla jsem nulovou šanci. Kdyby mě tam někdo poznal a dozvěděli se to mí rodiče nebo Christian, mohla bych na Tima zapomenout úplně.

Skličně jsem si po hodině vyměnila s Lisou koně a odváděla Siria do jeho boxu. Odnesla jsem sedlo a postroje do komory a zrovna z ní vycházela, když Lisa s matkou vešly do turnajové haly.

„Sirius je nejlepší poník, na jakém jsem kdy seděla,“ usmívala se nesměle dívka. „Dneska jsem poprvé při jízdě vůbec neměla strach.“

„To jsem ráda,“ usmála jsem se. Proč se vlastně Lisa učí jezdit na koni, když má strach? Nemohla jsem to pochopit.

„Můžu si ho ještě pohladit a dát mu cukřík?“

„Jasně. Má box tamhle vepředu.“

„Děkuju, že sis ho se mnou vyměnila.“

„To nebyl problém.“ Pomohla jsem jí otevřít dveře boxu.

„Ty jezdíš bezvadně,“ poznamenala Lisa a hladila Siria.

„No jo, já taky jezdím denně od doby, co si vůbec pamatuju,“ vysvětlila jsem skromně.

Lisa se blaženě usmívala, když si Sirius vychovaně vzal kousek cukru z její dlaně. V tu chvíli jsem dostala báječný nápad.

„Jestli chceš, můžeš jet příští hodinu zase na Siriovi,“ navrhla jsem. „Řeknu to dědečkovi.“

„Opravdu?“ dívka se ke mně otočila a nevěřícně kulila oči.

„Ale to je přece tvůj poník.“

„Já už jsem na Siria trochu velká a musím každý den jezdit na Fritzim a Quintanovi.“

„Nemusíš se na to nejdřív zeptat rodičů?“ namítla Lisina matka.

„Ano, jistě. Ale myslím, že proti tomu nebudou nic mít,“ uklidnila jsem ji.

Lisa i její matka jen šťastně zářily. Nechala jsem je u Siria, který se ochotně nechal krmit cukrem, spolu s dědečkem a Melike jsem odvedla koně z kolotoče a přivedli jsme tam další. Potom jsem osedlala Quintana a jezdila s Melike v hale. Quintano byl výborný. Pro Siria jsem možná našla skvělé řešení, kdyby to s Lisou klaplo.

V nejlepší náladě jsem běžela domů a zjistila, že jsem si skoro hodinu a půl na Tima nevzpomněla.

Kapitola 4

Moje báječná nálada vyprchala, jakmile jsem uviděla zamračeného tatínka s mobilem u ucha vystupovat z auta a vcházet do domu. Tenhle výraz jsem u něj znala a nevěstil nic dobrého. Snad pro ně daňový poradce zase neměl špatné zprávy.

Běžela jsem k mamince, která z kufru kombíku vytahovala pytel zeminy na vysazování květin. Po návštěvě daňového poradce určitě ještě byli v zahradnickém oddělení hobby marketu, protože kufr auta byl plný pytlů zeminy a sazenic geránií a petúnií, které maminka každé jaro vysazovala na záhony.

„Stalo se něco?“ zeptala jsem se opatrně.

„Jens měl vážnou bouračku s autem,“ odpověděla maminka a narovnal se. Odhrnula si z obličeje pramen

vlasů, který se jí uvolnil z ohonu. „Někdo mu nedal přednost. Leží v nemocnici a na pár týdnů, možná měsíců vypadává z práce. Tatínek už hodinu telefonuje všude možně, aby za něj sehnal náhradu, ale není to tak jednoduché.“

Pomohla jsem mamince odnést pytel hlíny na terasu, potom přišel náš polský stájník Stanislav a odnášel ostatní pytle ke květinovému rondelu mezi parkovištěm, jízdárnou a skokovým cvičišťem. Šla jsem s maminkou do domu. Svlékla si bundu a zapnula kávovar v kuchyni. Vyprávěla jsem jí o hodině začátečníků a o mé nabídce, aby Lisa pravidelně jezdila na Siriovi.

„Možná ho její rodiče koupí a my bychom měli o jednoho ustájeného koně víc, skončila jsem spokojeně. Ale ani tahle dobrá zpráva u maminky nevyvolala úsměv. Byla bledá a sklíčená a měla jsem nedobry pocit, že za tím vězí něco víc než jen Jensova bouračka.

„Můžeš, prosím tě, prostřít na svačinu?“ zeptala se mě. „V lednici je tvarohový dort. A mohla bys ušlehat šlehačku.“

„Dobře,“ přikývla jsem.

Maminka šla nahoru a zmizela v koupelně. Vzala jsem ze skříňky tři šálky na kávu, tři talířky a cukřenku,

z lednice dort a mléko a postavila všechno na stůl v kuchyni. Šlehačku z kelímku jsem nalila do nádoby na šlehání a ze zásuvky vytáhla tyčový šlehač. Vůně kávy se linula domem a vylákala bratra od jeho počítače. Objevil se v kuchyni, prošel kolem mě a sedl si ke stolu.

„Zapomněla sis vyndat hrnek a talířek pro sebe, ty jezdecká hvězdo,“ ušklíbl se posměšně. „No jo, při tvý zapomnětlivosti.“

Pochopila jsem jeho narážku na zkaženou jízdu o minulém víkendu a chtěla jsem zrovna něco odpovědět, když do kuchyně vešel tatínek a mlčky si sedl ke stolu. Christian si naložil ohromný kus dortu a hned se do něj pustil. Rozzlobeně jsem postavila na stůl misku se šlehačkou a přinesla jsem si ze skříňky ještě jeden talířek a šálek, potom jsem do tří šálků nalila kávu.

„Mně taky,“ zahuhňal Christian s plnou pusou a ukázal na svůj hrnek.

Za tatínkovými zády jsem na něj vyplázla jazyk a sedla si ke stolu. Christian po mně šlehl zlým pohledem a pod stolem mě kopl do holeně.

„Au!“ vykřikla jsem. „Ty pitomče! Nejsem tvoje služka!“

„Přestaňte se hádat,“ napomenul nás tatínek. „A ty si přines kávu sám, Christiane.“

Maminka vyšla z koupelny a sedla si k nám. Rodiče mlčky jedli dort a potom tatínkovi zazvonil mobil. Při jídle se u nás nesmělo telefonovat, tak vstal a odešel do pracovny.

„Co se děje?“ zeptala jsem se maminky.

„Ludwigovi a Habermannovi dali výpověď,“ odpověděla a povzdychla si.

„Ale proč?“ podivila jsem se. „Vždyť ti jsou u nás už celou věčnost.“

„Prý je ruší školní provoz,“ odpověděla maminka. „Kromě toho jim údajně chybí kvalifikovaná drezurní výuka. Dědeček není profesionální učitel jízdy a tatínek je v létě pořád někde na turnajích. Navíc se jim nelíbí podlaha jízdárny.“

„Idioti,“ odfrkl bratr a naložil si třetí kus dortu. „Celý roky jim školní provoz nevadil. Tak ať si táhnou.“

„Ty to říkáš, jako kdyby to nevadilo.“ Maminka odložila dezertní vidličku. Vypadalo to, že ji přešla chuť. „Bohužel nám zase budou chybět další čtyři nájmy za boxy, se kterými jsme najisto počítali v našem finančním plánu.“

Chápala jsem to. Tatínek a maminka spláceli dědečkovy dluhy u banky a museli každý měsíc zaplatit určitou částku. Ludwigovi a Habermannovi nebyli první nájemci boxů, kteří Kosí dvůr opouštěli. Loni bylo odstěhováno skoro dvacet koní. Tatínek sice po prodeji Laguna mohl zaplatit většinu dluhů, ale nad Kosím dvorem se pořád ještě vznáší hrozba dražby, pokud by rodiče bance přesně nevypláceli domluvené splátky. Minulý týden musel do opravy jeden traktor, taky kovář, obchodník s krmivem a zvěrolékař požadují zaplacení svých účtů a jsou tady ještě další pravidelné měsíční výdaje.

„Navíc Táně a Sabrině tady chybí ostatní děvčata,“ pokračovala maminka. „Na našem dvoře je prý všechno staré a nemoderní a skoro nic se tady neděje.“

Kosí dvůr že je starý a nemoderní? Nemohu uvěřit, že tohle by byl pravý důvod výpovědí.

„A kam se přestěhují?“ zeptala jsem se a strčila si do pusy sousto dortu.

„Sem,“ odpověděl tatínek ode dveří. Hodil na stůl několik složených prospektů a sedl si. Christian si jeden vzal a zhluboka se nadechl.

„Sluneční dvůr,“ předčítal nahlas. „Moderní a rozlehlá jezdecká usedlost, snadno dopravně dosažitelná,

před branami Frankfurtu. Pche! Nalepená na průmyslovou oblast a nájezd na dálnici!“

Leknutím mi sousto zaskočilo a rozkašlala jsem se.

„Na našem rodinném ranči se budete Vy i Váš kůň cítit dobře, protože nabízíme všechno, co si jezdecké srdce přeje.“ Christianův hlas přeskakoval odporem. „Ambiciózní turnajový jezdec i rekreační jezdec u nás bude spokojen... Kvalifikovaná výuka a trénink koní i jezdců až do kategorie T...“

Bratr zmuchlal leták a hodil ho na zem.

„K smíchu,“ vykřikl vztekle. „Moderní jezdecká usedlost a kvalifikovaná výuka, pche! Vždyť nemají žádného *drezurního trenéra!*“

„V každém případě leží hromady těch prospektů u obchodníků s krmivem a skoro v každém obchodě v okolí. Kromě toho v časopisech o jezdeckví jsou otištěné velké reklamy na Sluneční dvůr,“ dodal tatínek. „Bylo by mi to jedno, kdyby nám tím Jungblut opravdu nepřetahoval zákazníky. Ale jen za posledních šest měsíců se od nás na Sluneční dvůr přestěhovalo čtrnáct našich nájemců. A my máme prázdnou polovinu stáje.“

Cítila jsem, jak se mi stahuje žaludek. Najednou jsem se cítila hrozně zle. Pokaždé, když jsem začala doufat,

že by Timovi a mně mohla svitnout aspoň maličká naděje, muselo se stát něco, co tu šanci zničilo!

Ten prospekt ještě prohloubí Christianovu nenávist k Timovi, pokud je to vůbec možné.

„Tak si zkrátka taky uděláme takový prospekt a zadáme inzeráty,“ pokračoval bratr rozrušené. „Co může on, můžeme my taky!“

„Ne, to právě nemůžeme,“ odporovala maminka. „Tehle druh reklamy stojí hrozně moc peněz. To si nemůžeme dovolit.“

Tatínek se zamračeně díval na svůj šálek kávy a mlčel.

„Takovej hajzl!“ vykřikl Christian a se zuřivým výrazem sevřel pěsti. „Courá všude možné a přemlouvá naše nájemce, aby se od nás odstěhovali k nim na Sluneční dvůr. Nedávno jsem ho zrovna viděl s Táňou.“

Věděla jsem, že tím nemyslí Richarda Jungbluta, ale Tima. Táňa Habermannová chodila s Timem do třídy, takže nebylo divu, že je Christian viděl spolu. Ale Tim určitě s tím prospektem nemá nic společného. „Ať je to jakkoli,“ tatínek utrápeně zavrtěl hlavou, „proti jejich vlezlé reklamě nemůžeme dělat nic. Vlastně teď můžeme jen doufat, že nám zbylí nájemci taky ještě neodejdou.“

* * *

Jeden prospekt jsem si vzala nahoru do svého pokoje a prohlížela jsem si fotografie Slunečního dvora. Všechno opravdu vypadalo velmi moderně. Jízdárna měla velká okna, drezurní čtyřúhelník byl vysypaný světlým pískem, pastviny obehnané bílým plotem jako v americké stáji pro plnokrevníky. Stájové uličky byly široké, všechny boxy měly také okno ven. Přesto bych tam nechtěla bydlet a jezdit. Celá ta usedlost vypadala nějak chladně a neosobně, rostlo tam jen pár ubohých stromků a hned vedle byla průmyslová oblast se supermarkety, autobazary a administrativními budovami. Dálnice byla vzdálená necelý kilometr a v okolní krajině byly mezi poli vybetonované cesty.

Naopak na Kosím dvoře stály nádherné staré stromy, ve kterých šuměl vítr a které v létě poskytovaly příjemný stín. Rostla tu spousta květin, růžových keříků a zimozelených keřů. Naše skokové cvičiště bylo přímo u kraje lesa. Je pravda, že stáje na Kosím dvoře byly menší, měly svá zákoutí a nebyly tak přehledné, boxy nebyly tak světlé a většinou neměly okna ven. Střechy nebyly zářivě červené, ale stářím šedivé a naše jízdárna také nebyla tak hezká jako ta ve Slunečním dvoře se zářivě bílým hrazením a supermoderním povrchem na nejvyšší

technické úrovni. Ale Kosí dvůr měl něco, co modernímu Slunečnímu dvoru Richarda Jungbluta chybělo: měl duši. Složila jsem prospekt. Na zadní straně byla fotografie Tima a jeho rodiny. Timův otec objímal svou ženu kolem ramen, druhou rukou držel uzdu bílého poníka se zapletenou hřívou, na kterém seděla Timova sestřička. Ti tři se smáli jak měsíček na hnoji. Tim stál vedle poníka a jeho úsměv vypadal nuceně. Pomyslela jsem si, že asi zase předtím dostal od otce facku.

Mé poslední setkání s Timovým otcem ve stájovém stanu na jednom turnaji v Heidelbergu bylo dost nepříjemné. Zrovna jsem Timovi povídala, že tatínek prodal Laguna, když se u nás objevil Richard Jungblut a vrazil synovi obrovskou facku. Jen proto, že se mnou mluvil! A od té chvíle je mi Tima líto, že má takového strašného otce.

Povzdychla jsem si a zírala na fotografii s Timovou rodinou. Jméno Jungblut nikdy nevěstilo nic dobrého. Než jsem se blíž seznámila s Timem, nezajímala jsem se o důvod dávného nepřátelství mezi našimi rodinami. Ale na turnaji ve Viernheimu loni na podzim jsem chytila koně, který Jungblutovým utekl, a tak jsem poprvé mluvila s Timem.

Od té doby bylo všechno jinak, protože jsem se do Tima zamilovala, a bylo strašné, že jsem s ním nesměla ani promluvit.

Najednou mě zaplavilo zoufalství a tak nesnesitelná touha po Timovi, že jsem ji už nemohla vydržet. Je to tak nespravedlivé! Proč musíme Tim a já pykat za události, které se staly, ještě když jsme ani nebyli na světě, a které jsme ani v nejmenším nezavinili? Ležela jsem na posteli a bojovala se slzami jako pokaždé, když jsem přemýšlela o sobě a Timovi. Jestlipak se to někdy změní?

Do mých smutných vzpomínek najednou zapípal mobil. Polekaně jsem sebou škubla a srdce mi poskočilo, když jsem na displeji četla, že *volá Babsi*. Pod jménem Babsi jsem měla totiž uložené Timovo číslo pro případ, že by bratr někdy náhodou dostal do ruky můj mobil. Chmurné myšlenky byly rázem pryč.

„Ahoj,“ vydechla jsem přešťastně do telefonu.

„Ahoj,“ odpověděl tiše Tim. „Můžeš mluvit?“

„Ano, jsem u sebe v pokoji. Jak se máš?“

„No jo, u nás zase vypadl jeden koňák. Není divu. S otcem nikdo nevydrží.“ Jeho hlas nezněl moc radostně. „Pro mě to znamená, že mám dvojnásob práce. Víš už, že se k nám zase přestěhovali lidi od vás?“

„Zrovna jsem se to dozvěděla,“ odpověděla jsem. „Naši přivezli z obchodu s krmivem vaše prospekty a pověděli nám, že Habermannovi a Ludwigovi nám dali výpověď. Christian si myslí, že jsi přemluvil Táňu Habermannovou, aby přešli k vám na Sluneční dvůr.“

„Blbost!“ rozčileně odporoval Tim. „Jako bych byl celý žhavý na to projíždět ty jejich dvě herky. To totiž chtějí.“

„Ójé!“ nemohla jsem se udržet a zasmála jsem se, když jsem si představila Tima na Larině, Tánině tlusté hnědé klisně, nebo na Bailandovi, polochromém černém Andalusanu Tániny matky.

„Ty se tomu směješ?“ zeptal se Tim dotčeně.

„Promiň,“ tlumila jsem smích, ale zrovna jsem si představila, jak sedíš na tom andaluském hřebci Tániny matky a ona stojí vedle v těch svých kostkovaných rajtkách a uděluje ti rady.“

„Ty jsi vážně hrozná,“ prohlásil Tim, ale na jeho hlase jsem slyšela, že se taky usmívá. Potom zvážněl a to, co mi sdělil, mi opravdu skoro zlomilo srdce.

„Eleno, já... já nevím, jak ti to mám říct,“ zakoktal se. „Já... je mi to strašně líto, ale, ale asi už se nebudeme moci stýkat.“

Musela jsem polknout. A okamžitě mi do hlavy vtrhla žárlivost jako zákeřný virus. Je mu to opravdu líto, nebo už má prostě dost toho tajnůstkaření? Tim by mohl mít na každém prstu přítelkyni a na Slunečním dvoře se to teď jen hemží holkami, s kterými by to neměl tak komplikované a náročné jako se mnou. Proč by na mě měl čekat? Vyhlídka na zlepšení situace není žádná.

„Musím každý den po škole jezdit na koních a dávat hodiny jezdeckví. A někdy taky musím trénovat své koně. Já vážně nevím, kdy a jak bych se mohl ještě někam vytrazit.“

Sotva jsem rozuměla tomu, co povídal. Kdyby se Ariana někdy dozvěděla, že Tim a já spolu chodíme, udělala by všechno, aby mi ho přebrala, jen aby mi ublížila. Ariana mi vždycky záviděla, ale od té doby, co jsem jí před několika týdny řekla svůj názor a Tim se mě zastal, mě nenávidí.

„Myslela jsem si to,“ odpověděla jsem přidušeně. „Škoda.“

Bylo krásné žít na jezdeckém dvoře – ale někdy jsem si přála žít jako mí spolužáci, nemít po škole žádné povinnosti, jen domácí úkoly, hodinu klavíru nebo sportovní kroužek. Christian a já jsme museli, stejně jako

